

Napoleon III. a Eugenio. Historický román z posl. dob.

DÍL II.

Bacciochi, jakožto nejvyšší komoří, přinesl vojvodovi patent francouzského důstojníka a tím spolu dovolení, že se smí účastnit války proti Rusku.

"Mé díky za tuto zvláštní přízeň", pravil Endemo, když byl s Bacciochim samoten. "Ale račte mi dovoliti ještě jednu otázku: smí můj služebník jít se mnou?"

"Bože vši pochybnosti, pane vojvodo. To si zadržte všechno dle vlastní vůle. Kdyby se ale stalo, že by vám snad někdo jakéhokoli způsobu překážky v cestu kladl, použijte tohoto rozkazu pro maršálka de St. Arnaud, aby vám byl ve všech vašich záležitostech na ruku."

Toboj si právě Endemo řádal; nyní byl u cíle, nikdo mu nemohl překážeti v provedení jeho vrahedných plánů.

"Doufám, že ještě něco o mně uslyšíte, pane nejvyšší komoří. U kterého pak pluku jezdeckých střelců jest generál Olympio Aguardo?"

"Bacciochi mu udal pluk i místo kde tento pluk stál, i pravil ku konci:

"Die toho můžete snadno vypátrati, kde jest. Já vím, že se ním může ještě nějaká úty, a k tomu můžete dovést snadno vhodnou příležitost nalézt, což vám také od srdce přeji, pane vojvodo."

"Z nás dvou se vrátí jen jeden", pravil Endemo a jeho vpadlé oči zaskřípily děsem.

"Vrátíte-li se vy, pane vojvodo, patří to uprázdňené jenerálské místo vám."

"Dobře, já jsem srozuměn. Dejte mi na to ruku. Já v skutku již prahu dychtivosti, abych konečně svému záti ulvil. Sahněte na mne, jak se celý třesu a z toho poznáte, jak jsem již mluvil, když jsem slyšel."

Já jsem Španěl a přibývám Korsáři. Vy znáte naši horoucnost a proto musíte sami uznati, že ne mohu toho soka dělat živit."

"Jak tomu mám rozumět—ka povídáte?" tážal se nejvyšší komoří Jassa. "Tedy tak milujete tu krásnou Seňoru na Vendomeckém náměstí?"

"Já jí miluju až k šílenství a ona musí být má, kdyby se nebe i země proti tomu bouřila."

Bacciochi se chladně usmál a pravil:

"Nyní třeba moha váš spravedlivý hněv úplně oceniti, pane vojvodo. Odstraňte toho soka a pak máte lehoučké práce. Ale u mnešm Hci, že máte výborný vkus. Ta Seňora jest v skutku nejkrásnější dáma ve celém Paříži. Mne to bude opravdu štěstí, když si jí dobeďte."

Nejvyšší komoří stiskl tělesnou vojvodovi a velkou důležitostí a lakavostí rukou, když se u poroučel a Endemo myslel, že se u něm našel upřímného společenství.

Bacciochi byl ale ještě nebezpečnější a prohaněnější, než tento podouch, jenž byl od něho podveden.

"On tedy tu Seňoru miluje?" zamumlal nejvyšší komoří, potulně se usmívajíc, když jel do Tuilleries zpět. "A proto je to v blízkosti tak dopálen. Ale myslím, že to bude dobrý nástrž, kteráž se dá Don Olympio odstraniti, a možná také, že se ušlých jeden druhého neokouřím, aniž by k tomu nějaká třetí osoba přispěla musla, a to by nás zbavilo velké nezájce. Myslím, že jsem jednal v té věci s pravou diplomatickou obratností."

Proč Sebastopol. Válka nebyla již s počátku Rusům přínášila, a k tomu ještě se stalo, že Rakousko poddanějská knížectví, totiž Valaiska a Melitansko osadilo, a tím proti Rusům hrozivě postavení zaujalo, alkož bylo posud Rusům válka nevyovědělo.

V měsíci červenci 1854 přistálo oddělení vojska francouzského a anglického v Varny, a nyní a rovněž zase Paskievic, byv přepřímán uťkou na povnost Sillistrie od Turků odrazen, se svým již známým seslabeným vojskem přes Dunaj a dle přes Prut.

Tyto pochybné útoky stály obrovských obtíží. I sám starý Paskievic utrátil si při tom lehoučké rány. Na to složil svou maršálskou hodnost a zemřel za krátký čas ve Varně.

Ale rovněž tak citelný byl v tu dobu také trápy spojených mocností. Při jednom přehášení pokusu se strany francouzské, prorazili od Varny do Dobruže, krajiny to mezi řekou Dunajem a Černým mořem, pohybnou přes 2000 lidí—horoucn, namáhání a cholera, ano, i v ležení a Varny spůsobila tak strašná nemoc obrovské trápy lidu, a když pak ještě rozšířil požár město spuštěno a mnoho skladišť a zásoob snížit, nastal citelný nedostatek potravin, jichž nebylo lze tak rychle se doopravit.

Zatím plulo anglické loďstvo, protivně loďstvo francouzské, pod velením starého admirála Napiera, do severního moře,

a jeho účelem bylo, přimět Svědč aby se k němu připojili, dobýt i pevnost Kronstadt, která chránil přístup k tlavému městu Petrobrodu, a to město samo obléhanou.

Výsledek nebyl však daleko ten, jehož se očekávalo. Svědako ne vykrholo se své nešťastnosti a povně hrady Kronstadtské vzdorovky všelichému útoku. Jen málokdy pevnost Bomarsunt na Alantických ostrovech byla dobyta.

V tu dobu konala se ve Varně vojenská porada, aby dále válečné kroky v dokonalém souhlase jeden s druhým se děly a aby tím žádoucího úspěchu se dosáhlo. Zde se ozvalo několik závažných otázek a mezi nimi Ferharch Paša a jistý kapitán, poddaný Sultánovi, jenž se byl s padesáti tureckými námořníky na bojště dostavil, kteří radili, aby se přistálo v Malé Asii a přede vším aby byl Rusové a Kavkaz vypuzeni. Angličanům se tento návrh libil, poněvadž v tom viděli výhodu, ale francouzský velitel, maršálek St. Arnaud, jenž byl již tak zaslý, že se sotva na koni udržel, byl proto, aby se učinil útok na Sebastopol, nejnepříjemnější to válečný přístav ruský na Krimu. Chlěl totiž svůj život velkým podnikem a své sklonití a a jeho nádhrou souhlasl konečně také anglický velitel lord Raglan, jenž na tom velmi záleželo, aby námořskou moc Rusů na Černém moři zničil.

Loďstvo spojených mocností přeplovilo tedy v měsíci září asi 60.000 mužů vojska, a mezi nimi skoro 8000 Turků, na poloostrov Krim, jenž do Černého moře vyčnívá.

Tento poloostrov je v vnitřní části step, kde není stromů ani vody, kde tráva na jaře vyroste, již záhy sluncemí vedrem usychá, a na jiném kraji se táhnou hory, mezi nimiž v údolích, a po stránkách vlna a ovoce se dají, ale ostatní část země jest pro cestující pravým potracem a tím více ještě pro velké síly vojska, které tam ničeho nebudou, čím by se posilnili a obstarali, neboť tam není vody k pití.

Na jižní straně stojí otevřeně město Sebastopol a severně od tohoto města byly tenkrát silné tvrze, které chránily ruské loďstvo, jež v zájvu Sebastopolském leželo.

Dále k severu jest pokračují souboj tůkou Almou protřeno a u této řeky měl kněž Mendikov, jenž byl tenkrát na Krimu generálem, 30.000 mužů vojska ozašen.

Proti tomuto vojsku učinily spojené mocnosti první útok. Postavení Rusů na příkrých skalnatých březích bylo tak bezpečné a pevné, že se o ně stáhl vrahedný zápas. S chladnou odhodlaností postupovali Angličané a Francouzové proti Rusům. Tu učinil jenom Boscquet se zaury a Olympio Aguardo se střelci na koních útok se strany a tento rozhořčil je, Mendikov byl zatlačen a zachránil se se svým vojskem jen tím, že nebylo francouzské jezdecké štěstí úplně na zem vystopilo.

Vítězství u řeky Almou, tak těžce dobyté, při něm se jenerál Aguardo, markýz de Montholon a Oktavio slavně vyznamenali, ano, při něm i Juan se zúčastnil, dalo očekávati, že bude tato válečná výprava brzo skončena.

Ale tak rychle a lehce nepadla tato hlavní tvrz ruská na Černém moři. Ještě to stálo mnoho krve a mnoho zármuku, než prapory francouzské a anglické na cimbuří Sebastopolské tvrze zavlály. Rusové tam měli obrovské zásoby nahromaděné a také velmi mnoho děl. Poněvadž spojené vojska, byly strašným bojem u řeky Almou unavena, bez předání k útoku nepřikročila, než zatím Mendikov řekl, že měl posádku v Sebastopoli sestříti a celé město se všech stran volně otevřiti. Zároveň tak také sedm velkých lodí u vchodu do přístavu potopiti, aby tam nepřátelské loďstvo vrazilo nemohlo.

Když přitáhlo spojené vojsko až blízko k městu, přesvědčili se, že jest proti takovému hrabám každé útok marný, že se tedy musí čekat, až přijdou nová děla a zásoby náboje, a zatím že se musí toto město pravidelným způsobem obléhanou.

K tomu účelu byl na jižní straně od Sebastopole státný tábor zařízen, a nejen tento tábor, nýbrž i spojení s mořem bylo opevněno.

Angličané se usadili v chobotu Balaklavském a Francouzi se rozložili v táboře u Kamieše.

Právě v tu dobu zemřel St. Arnaud na lodi, která jej měla nemožného do Cahiradu dopraviti. Cesta jeho života vedla jej akzře doputa zchabných nepravostí, a ve svém zjeřábném a dobrodružném životě zkažil své tělo strašným nemocí, která ho již v mnohých letech podblil.

Nu jeho místo stal se nyní vrchním velitelem jenerál Canrobert.

Státný tábor Francouzů stál se okoro při mtle okolo Kamieše. O jeho opevnění se pracovalo dne i v noci, a v tomto rozlehálem se samých stěn sestávajícím městě, panoval pevný a živý život.

Zde bylo viděti Turky, francouzské hlídky, Arabi, Kyrymci, pěší mušketři a dělostřelci v

pestré směsi pohromadě, tam zase napájeli koně, anebo si kupovali v markýtanek potravu a nápoj, jiní zase hráli v karty a opět jiní stáli před stány, mající ruce v kapsách a na tento šlý život se dívajíc.

Na konci dlouhé ulice, mezi dvěma řadami stánů, se vzhledem soumraku dva důstojníci zahalení ve vojenské pláště. Zdálo se, že jsou to důstojníci nejvyšších stupňů, neboť stálo za nimi v jisté vzdálenosti několik poběrnků.

Stán nejvyššího velitele byl od tohoto místa jen asi sto kroků vzdálen.

"Je ta zpráva zaručena, pane jenerále?" tážal se jeden z nich.

"Na mě čestné slovo," odpověděl druhý, jenž byl o s hlavu větší a nápadně rameny. "My jsme slyšeli stěhu z děl, ale myslím jsem, že to bude srážka na moři. Zítřka ráno vám přinesou poslové z anglického tábora potvrzení. Ruský jenerál Liprandi řídil to přepadení. Angličané ho sice odrazili, ale jejich zbraň jsou při hrozě."

"Kdo vám tu zprávu přinesl, Don Aguardo?" tážal se Canrobert utluměným hlasem.

"Jistý dobrovolník, který šel na zvědy a který se odváží až k předním strážím Angličanů. Jmenuje se Oktavio a vyznamenal se již v bitvě u Almou."

"A vaše máte úmysl—váš plán jest příliš odvážlivý, Don Aguardo."

"Ale to se musí státi, abychom dostali o tom, co Rusové v nekrátkém čase vyvésti zamýšlejí, zpolehivou zprávu."

"Chcete mi s sebou něco vojska?"

"Já vezmu jen toho dobrovolníka a mimo to půjde se mnou markýz de Montholon."

"Přeu vám mnoho štěstí, Don Aguardo, dež Bůh, abych vás zase brzo spatřil. Již této noci chcete—"

"Ano, již této noci, neboť se mi zdá, že bude velmi tmavá. Jest pro mne, a bouří se silný vítr, což je náznak obě přiznání."

"Já vám tedy nechám úplně na vůli, Don Aguardo: dělejte co uznáte za dobré," pravil Canrobert, jenž se zdálo být za těžko od Olympie se odloučiti, jako by jej byl obával, že ho již více nepatří.

"Ale neovládejte se marně v nebezpečí, já budu vaše udání náže ještě potřebovati."

"Já doufám, že to bude se zprávu, než se rozsedí."

"Tedy s Bohem," pravil Canrobert utluměným hlasem, tiskna Olympio rukou.

Pak si ještě utínilo oba jenerály ve vojenský pozdrav. Canrobert kráče se svými důstojníky ulicí dále, a Olympio velil do svého stánu, jenž byl blízku. V tomto stánu seděl na lodních řídicích markýz, Juan a princ Camerata.

Princ se vzeholp a pokročil s napnutou zděloství proti Olympio.

"Noc již nastává," pravil Olympio, máme tedy čas, pánové, vstáti na koně. Ale váš m, Klaude, je se na to již těším, to bude za něco delší chvilky."

Markýz se usmál, neboť se zdálo, že také jeho ta směla výprava též.

"Mluvil jsi s Canrobertem?" tážal se.

"Všacko je v pořádku. Juane, přichystej ti revolvery: musíme si pospíšet."

"Také já se na tu noční jízdu velice těším!" zvolal Camerata.

"Nyní nám sedí svůj rozkaz, Olympio."

"Toma se ale musíme přisáhnout dobrobiti, pakli chceme, aby se nám ta výprava zdařila. Tedy poslyšte, Camerata a já, my vejdem na zvědy, Montholon pojede s námi jen tak daleko, pokud budeme moci jeti a pak na nás počká u Inkermanského lesika, abychom nám kryl záda, až pojedeme zase zpět. My ti nemůžeme až do ruského tábora se dostat, a Montholon vyvede takové kousky již zastíjí, ale Oktavio ještě ne."

"Já se všemu podrobím co ustanovíš," odpověděl markýz de Montholon, pochopiv plán Olympio a věda rovněž tak dobře jako on, že jim věm konečně stejného nebezpečí hrozí.

Na Juanova byli pozorovati silně rozvířeni. Ve své uniformě vypadal, jako nějaký malý princ, a jeho směla tvář a jiskřící oči u pomněly poněkud na podobu Filipova.

"A což já?" tážal se konečně, přistoupiv k nim blíže.

"Ty zůstaneš zde ve stanu a budeš čekat až se vrátíme."

Chlapec satal zuby a mčel.

"Ty bys nejspíš rád s námi?" tážal se Camerata a usmál se.

"Jen se nesmějte, princ!" zvolal Juan prudce, "já jsem rovněž tak srdečný, jako vy."

Také Don Olympio a Montholon nemohli se nyní sdržeti smíchu, ale hleděli se salíbením na popušeného hochu.

Camerata podal tomuto ruku a pravil:

"Nechte ho pánové, až jedo s námi."

"On je ještě příliš mladý a mohl by se v něm přehánilí a nás vyzradit," namítal Olympio.

ale kdo ví, nebudu-li vám moci v nejbližší době, neboť se zdá, že bychom se mohli vrátit dříve, než se vypravíme, a proto jsem si tedy na lakavost a vešmětne mne s sebou."

"Tvé plány se mi líbí," pravil Olympio, "dobře tedy, pojedě s námi, ale s podmínkou, že pokud se ti povídám, musíš být obohatý a nemíš se v něm poháňati, ať se již cokoli stane. Dříve se nesmí vyšetřiti, ani hlasnout, dokud to markýz nepovolí."

"Bude bez starostí, pánové," ješ na nejřá potěšen: "já vám neudělám žádnou hanbu. Chcete, abych vám podal pláště?"

"Již se docela setmělo," oznamoval Camerata, jenž se byl meči odhrnutou záslonou ven podíval.

"Abyste mneho nespozorovali, co zamýšlíte, vyvededěle náše čtyři koně, Juane, až se ležení ven a tam na nás počká, my přijdeme hned za sebou," velil Olympio hochovi, jenž na se přehodil pláště a s ochotnou služností odkvapil. "Z toho bude výborný voják, i musím říci, že se mi ten hoch čím dále, tím více líbí."

"On zřejmě název po Filipovi," prohlodil markýz, "a co si jsi přej, byl celý nepokojný, a já bych se založil o novinu co, že měl svého koně pohotově."

"Já ho mám rád jako vlastního bratra, doložil Camerata, bora na sebe pláště.

Také Olympio a Montholon vzali své pláště, prohlédli si i revolvery, jsou-li dobře nabité, zastříli si je do kapsy a poručili se v ochranu Páně.

"Nyní ku předu, pánové!" zvolal Olympio a zahal světlo, jež hořelo ve stanu.

Když vystoupili ven, učinila jim stráž vojenskou počest, a všichni tři kráčeli na konec tábora, jsouce zahalení v pláště.

Tam již na ně čekal Juan s koňmi.

Olympio se prohlásil přední stráž, kdo jest, pak se vyznili u sedla a její trpkou před zahradu, jež se nalazela u tábora.

Noc byla tmavá, černá mrač se přeháněly po obloze a zahalovaly měsíc, jen tu o ní onde pronikl slabý svět, jenž objasnil na okamžik vsyňny, jež před nimi vystupovaly.

Pro pravé straně od Balaklavy bylo ležení anglické, na němž byli Rusové předehledného dne silný útok učinili.

Olympio a Camerata její napřed, markýz a Juan za nimi. Co sta by přistáti, že nebylo koni ani dost málo slyšeti. Když se blížili k pahorkům, spatřili, že byli tu samými vinicemi pokryti.

Pro toto pahorky lež v pravém nále místo Inkerman a u lero Sebastopol.

Jak daleko ruské přední stráže rozestaveny byly, to se ve francouzském ležení nevidělo, ale o tom nebylo pochybnosti, že leží vojsko Mendikova mezi tímto městečkem a pevností. Tam bylo ještě několik mil cesty.

Canrobert si to musel pokládati za velké štěstí, že měl tak směle a odvážlivě, tak obezřelě a zkušeně pány, jako byl Olympio a markýz, kteří se byli dobrovolně k této ohledat výpravě hlásili.

(Pokračování)

Co povodě přinesla! (Z angl. přel. pro "P. Z.")

"Nesť tam v těch otevřených dvéřích, dítě. Nastudíš se, vdyť je vzduch chladný." A babička se blížila ku kamenně.

"Odpusť, zapoměla jsem, že neobávám dvéře otevřeny, babičko," odpověděl jemný, melodický hlas, "naslouchej jsem žumotu řeky. Hle jak šumí, proud a bouří!"

"Ano, pravda," hovořila starostena, "sněhy na horách poustí a dlouho trávají dešť pomohl řeku rozvodnit. Pamatuji se, že bylo podobně tehdy za tvé velké povodně, která odasela domek strýčka Josefa, tom už jak již před 40 lety."

Děve se nyní také otáležo a zavazce dvéře postavilo se u kamene. Chvilu státi nepokojně. Konečně však promluvil:

"Podívám se na řeku babičko. Nestarej se zaoopatřit se dobře a beztoho již více nepří. Musím jít na každý pád, neboť po chvíli bude tma a hrozí-li nám nebezpečí bylo by pak posad hledat pomoc."

"Nebezpečí, Květeno? Kam pak myslíš, dítě?"

Květena chvíli váhala, a obrátila se odpověděti:

"Myslím jsem, že kdyby mělo nebezpečí přitít, nemáme ničoho na koho by jsme se spoolehnoti mohli, že by nám pomohl. Jakáns předchec nám sleduje mě již po celý den a obávám se, aby nepřiláka povodě. Vdyť jsem ještě neviděla řeku takto řádit."

Starosta odhodlala plouti s kterým se dosud obírala a povstano uchopila velkých háček, do něj se třeoucí rukou zaballila.

"Babičko," počala strážena Květena, "kam pak ty chceš jíti, vdyť jsi churavá; ty jsi neměš být zpět."

"Mě, dítě! Jest to má povinnost abych šla s tebou. Myslím jsem sama dle na to vzpomenu, kdyby jsi jen chtěla dovést, že jsi se dostala."

Květena viděla předem jak se rozestřela se po tom starém vráskovitěm oblížeji, viděla, že poslední slova pronášela babička a

šl hrozí. Přines mi přezavky, draboučku; a hůl také; a dobře se oblékej; pújdem spolu a dobře se oblékej; máš pravdu, nemám nikoho, kdo by o nás se staral, ubohé jehátko! nemáš nikoho než starou svou babičku."

Děve slovo zrychlo slau, která v tenmž okamžiku se vkrádala a prohodilo již háček přes sebe, uchopila se ráme babičina aby slabý jech chod podporovala a obě ubíraly se ven z prostě chaloupky do chladného večerního vzduchu. Děst již nastl, děst mrazy počínaly se prothovat a ostrý vítr rychle před sebou je poháněl. Snih již skoro všechen zmizel jen tu a tam vystupovaly ježé špinavé skvije, kde je zaparkávaněti a dešt dosud nezakáhal.

Reka byla v skutku již známě rozvodněna. Babička odhrneme ledý vlas ze skrání chvilu nasloucheba huštěm a zbouřeným vlnám a potáhla hlavou. "Vůdka otáhla se při pohledu na zničižený proud a v nitru dale již ozvala slova babičina, "Ubohé jehátko," Zrak její zablýskal na vysoké děst chaloupky na vysoké děst chaloupky a střechám vesničky na protějším břehu. Kdo ze všeho toho množství, na druhém břehu bydlících, vzpomene na obyvatel male chatky, kdyby voda v nebezpečí jí přivedla? Sero počalo se již rozkládati po krajně, již dosud bylo znáti na straně druhou velký děm nejmenšího souseda ve vesnici a Květena vzpomněla si na Řeznu Gilbertovu, deera domok, sedící v domě tom v bohatém pokoji, usmávajíc se bezpochyby a šťastnou. Co starala se ta o bouři a povodě. A ubohá Květena byla tu sama se staříkou slabou babičkou, třeouce se chladem a ve strachu, aby ten jediný útek, kterýž dosud měl, ta jediná střecha která je hostila, nestála se kořisti rozkáčeného žilvu.

"Babičko," pravila konečně, "víš, že myslím, že ten svět jest ukrutný?"

Babička shrnula opět řediny se skrání, jímž byl si vřít pohrával a zabíledla se na okamžik do bílého, hezkého nyní jaksi polu vzdorovitě hledícího oblížeje.

"A jak kam zase myslíš?" Svět jest dobrý děst," odvětila "a pouze bídní a daremní lidé jsou vni ukrutenství."

"Ano a ty a já jsme též z lidí, jsme část lidského, a co že jsme provini, že jsme tak chudí, samotní, opovrženi a opuštěni? V hlase tom spěovala utluměná vřele."

"Ale můj světe," divila se babička "o čem pak to dítě přemýšlí."

"Myslím jsem o tom celý den, jak již slaba a stará a já jsem sotva schopna abych nás obě uživila. Myslím, že vezmou nás do chudobnice nebudují moci dosti pro nás obě vydržet?"

"Do chudobnice? Nikdy!" A starostena se vzptimla. "Proč pak se o to staráš, mám myslím ještě pro nás obě. Areci ty o tom nevíš, já s tebou dosud o těch věcech nemluvil."

"O babičko pověz mi dne více, ale všechno; pověz mi o matce mé, pověz, že se upokojí mysl má, bude mi zájisté lépe, když vše budu vědět a byt bych i trpkou a smutnou zprávu slyšet měla."

"Do chudobnice? Nikdy!" A starostena se vzptimla. "Proč pak se o to staráš, mám myslím ještě pro nás obě. Areci ty o tom nevíš, já s tebou dosud o těch věcech nemluvil."

"Ale můj světe," divila se babička "o čem pak to dítě přemýšlí."

"Myslím jsem o tom celý den, jak již slaba a stará a já jsem sotva schopna abych nás obě uživila. Myslím, že vezmou nás do chudobnice nebudují moci dosti pro nás obě vydržet?"

"Do chudobnice? Nikdy!" A starostena se vzptimla. "Proč pak se o to staráš, mám myslím ještě pro nás obě. Areci ty o tom nevíš, já s tebou dosud o těch věcech nemluvil."

"Ale můj světe," divila se babička "o čem pak to dítě přemýšlí."

"Myslím jsem o tom celý den, jak již slaba a stará a já jsem sotva schopna abych nás obě uživila. Myslím, že vezmou nás do chudobnice nebudují moci dosti pro nás obě vydržet?"

"Do chudobnice? Nikdy!" A starostena se vzptimla. "Proč pak se o to staráš, mám myslím ještě pro nás obě. Areci ty o tom nevíš, já s tebou dosud o těch věcech nemluvil."

"Ale můj světe," divila se babička "o čem pak to dítě přemýšlí."

"Myslím jsem o tom celý den, jak již slaba a stará a já jsem sotva schopna abych nás obě uživila. Myslím, že vezmou nás do chudobnice nebudují moci dosti pro nás obě vydržet?"

"Do chudobnice? Nikdy!" A starostena se vzptimla. "Proč pak se o to staráš, mám myslím ještě pro nás obě. Areci ty o tom nevíš, já s tebou dosud o těch věcech nemluvil."

"Ale můj světe," divila se babička "o čem pak to dítě přemýšlí."

"Myslím jsem o tom celý den, jak již slaba a stará a já jsem sotva schopna abych nás obě uživila. Myslím, že vezmou nás do chudobnice nebudují moci dosti pro nás obě vydržet?"

"Do chudobnice? Nikdy!" A starostena se vzptimla. "Proč pak se o to staráš, mám myslím ještě pro nás obě. Areci ty o tom nevíš, já s tebou dosud o těch věcech nemluvil."

"Ale můj světe," divila se babička "o čem pak to dítě přemýšlí."

"Myslím jsem o tom celý den, jak již slaba a stará a já jsem sotva schopna abych nás obě uživila. Myslím, že vezmou nás do chudobnice nebudují moci dosti pro nás obě vydržet?"

"Do chudobnice? Nikdy!" A starostena se vzptimla. "Proč pak se o to staráš, mám myslím ještě pro nás obě. Areci ty o tom nevíš, já s tebou dosud o těch věcech nemluvil."

"Ale můj světe," divila se babička "o čem pak to dítě přemýšlí."